

HELEN HOLLICK

Emma
Sonsuz Kraliçe

İngilizceden Çeviren: Seçil Ersek

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/206
AB/459
AÇ/357
A/55

EMMA - SONSUZ KRALİÇE

Helen Hollick

Orijinal Adı: *The Forever Queen*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgın Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Seçil Ersek

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ekim 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 494 - 1

Sertifika No: 10905

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

HELEN HOLLICK

Emma
Sonsuz Kraliçe

İngilizceden Çeviren: Seçil Ersek

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Towse'ye, arkadaşlığı ve desteği için.

Ve Emma'nın Robin Hood Bay
Yorkshire'da yaptığını yapacak cesarete sahip olan büyükanne Turner'ın

-Emma- anısına. Keşke onu daha yakından tanısaydım; olağanüstü bir kadındı.

1

NİSAN 1002

Canterbury

Emma kendini bu kadar berbat hissetmesinin nedeninin tuvalet ihtiyacından mı yoksa deniz tutmasından mı - mal de mer- kaynaklandığından emin olmuyordu. Yoksa basamakların başında dikilmiş, kısık gözlerle onu süzen adam yüzünden miydi? Şu ana dek hiç görmediği, kendisi henüz on üç yaşında olmasına rağmen otuz dört yaşında olan, tam olarak anlamadığı bir dil konuşan ve ertesi sabah kocası olacak bir adam.

Acaba adam gördüklerinden hoşnut muydu? Onun güneş rengi saçlarından, mavi gözlerinden ve açık teninden? Belki, ama Emma adamın büyük ihtimalle burnunun çok büyük, çenesinin fazla sivri ve göğüslerinin henüz yeterince sert ve yuvarlak olmadığını düşündüğünün farkındaydı ve bundan rahatsızdı.

Emma en büyük ablasına açılıp bu İngiltereli Ethelred'in gelini görünce hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüğünü

söylediğinde, ablası gülmüştü. Cevabı “Onu yatakta hoşnut et yeter, ma chérie,” olmuştu. “Hiçbir koca yatakta uzun süre hayal kırıklığı yaşamaz.” Şimdi İngiltere’de olan Emma hala bundan emin değildi.

Rahatsızlığını elinden geldiğince gizlemeye çalışarak Kral’ın güneşte bronzlaşmış yüzüne baktı. Kıvrır kıvrır sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve aralarda gümüş teller vardı. Bıyığı ağzının iki yanından aşağı kıvrılıp gri kırçillı sakalına karışıyordu. Çok yaşlı görünüyordu!

Emma’nın yenmiş, yamuk tırnaklı uzun parmakları hafiften titreyerek ağabeyinin sol eline dokundu. Canterbury Katedrali’nin kocaman, açık kapılarına uzanan basamakları çıkarlarken Richard, Emma’nın aksine soğukkanlı görünüyordu. Ama neden sakin olmasındı ki? Bir yabancıyla evlenip vaftiz edilerek İngiltere Kraliçesi olacak olan o değildi.

Emma, Normandiya Dükü Richard’ın bu evliliği kendi çıkarıyla ilgili nedenlerden ötürü onayladığının farkındaydı. Richard, Normandiya’yı ve kız kardeşlerini babasının zalim kararlılığını anımsatan demirden bir iradeyle yönetiyordu – Emma babalarına hayrandı ama kendi çıkarları dışında hemen hiçbir şey düşünmeyen ağabeyine değildi.

Normandiyalı kafileleri Canterbury’nin kapılarından geçerken serpiştiren yağmur dinmişti; Kent kırsalında iğreti bir perde gibi asılı duran sis, halkı Emma’yı incelemek için harap evlerinden koşarak çıkmaktan alıkoyamamıştı. İngiltere ve İngilizler, Normandiyalılar ve onların deniz-gezgini Viking kuzenlerinden çok hoşlanmıyor olabilirdi ama yine de Emma geçerken gülmüş ve alkışlamışlardı. Huzur istiyorlardı, durmak bilmeyen i-viking istilaları ve korsanlıklarının, ölümlerin ve dökülen kanların bitmesini istiyorlardı. Bunun

yolu İngiltere ve Normandiya arasında bir birlik oluşturulmasından geçiyorsa, o zaman Tanrı'nın lütfu bu mutlu çiftin üstünde olsundu. Bu evliliğin yararlı olup olmayacağını ve nihai amaçlarına ermelerini sağlayıp sağlamayacağını kimse bilemiyordu. Yağmalama tutkularıyla bilinen Kuzeylilerin fikrini değiştirmek kolay değildi ve İngiltere'nin kayda değer zenginliği bir cazibe kaynağıydı. Fakat bu evliliğin sonucunda Richard, kışın Normandiya limanlarına erişimi yasakladığı zaman, istilacılar haksız kazançlarını ya başka bir yerde arayacak ya da evlerinde kalacaktı. Tabii eğer Richard'a Kral Ethelred'in ödediğinden daha yüksek bir meblağ teklif etmezlerse.

Emma göz göre göre siyasi bir kazanç için kullanılmaktan hoşlanmasa da, bunun kimse için bir önemi yoktu. Emma'nın kendisi hariç. Ya kocasını memnun edecek bir eş değilsem? Ya benden hoşlanmazsa? Bu evlilik kararı alındığından beri geçen üç ay boyunca Emma'nın zihninde onlarca soru dönüp durmuş, gece gündüz aklından hiç çıkmamışlardı. Evlenmek zorunda olduğunu biliyordu; bir eş olmak, erkek evlatlar doğurmak bir kadının vazifesiydi. Ya evlenmeli ya da rahibe manastırının günlük monoton kasveti içinde boğulmalıydı, ancak o bir rahibe duvağı takmayacaktı. Ağabeyinin, kız kardeşlerinin sağlayacağı ittifaklara, gümüş ve topraklara ihtiyacı vardı. Normandiya ona çare olacak herhangi bir aile onuru olmayan yeni ve genç bir dükalıktı, sadece gelecek için bir umutları vardı ve Richard bunu bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Emma bunu babalarının öldüğü gün anlamıştı. Richard elde edebileceği her şeyi istiyordu ve bunu yarın ya da gelecek yıl değil, hemen istiyordu. Kız kardeşlerini teker teker asil eş-

ler bularak evlendirmişti ama hepsi de Emma'dan yaşça çok büyüktü. Emma kendisi için bu kadar hızlı bir pazarlık yapılmasını beklemiyordu.

Ethelred öne doğru bir adım atmış, yüzünde gözlerinin kenarlarındaki kaz ayaklarını meydana çıkartan bir gülümseme ile eline uzanmıştı.

Emma iyice eğilerek bir reverans yaptı, yanaklarında birden beliren kırmızılığı gizlemek için başını öne eğdi. Yanında duran Richard kendisinden önce kız kardeşiyle selamlaşılmasından rahatsız olarak homurdandı.

Emma'ya İngiltere'ye kadar eşlik etmek istememişti. O korkunç deniz yolculuğunda, o İngiliz Kral Ethelred ile yüze görüşmek istemediğini açıkça söylemişti. "Kral tacını takmak için kendi kardeşinin cinayetine ortak olan bir adama güvenmiyorum," demişti birkaç kez.

Böyle düşünüyorduydu, Tanrı aşkına, neden bu evliliği onaylamıştı? Emma neden buradaydı ve tuhaf, kendinden emin olmayan bir hisle kısa süre sonra bekaretin masumiyetini ondan alacak olan adama bakmaktan korkuyordu?

Non, Richard İngiltere'ye gelmek istememişti, ama anlaşma koşullarının yerine getirildiğinden emin olmak istemişti. Dieu! Kız kardeşinin Avrupa'nın en varlıklı krallarından biriyle evlenmesinin getireceği prestij, finansal kazanç ve saygı değerliğe ihtiyacı vardı.

Emma bir şekilde kafasını kaldırıp Ethelred'e gülümseyecek cesaret ve itibarı toplamak zorundaydı... Annesinin ayrılmadan önce ona söylediği sözlerin tılsımına tutundu: "Ne kadar hasta, ne kadar korkmuş ya da ne kadar kızgın olursan ol çocuğum, duygularını kontrol et. Gülümse. Çenenin kaldırı, sadece gururunu göster, hepsi bu. Korku ve gözyaşları gizlen-

mek içindir. Sen İngiltere Kraliçesi tacını giyeceksin. Kralların eşi ve annesi olacaksın. Bunu unutma.”

Emma derin bir nefes aldı, kocası olacak adama baktı ve o anda, ondan hiç hoşlanmadığını anladı.